

26B:4

Kommun har i va-taxa föreskrivit periodisk avgift för fastighet, som brukar den allmänna va-anläggningen, med viss årlig grundavgift jämte rörlig avgift i förhållande till vattenförbrukningen på fastigheten. Vidare har föreskrivits att den sammanlagda årliga avgiften oavsett vattenförbrukningen på fastigheten skall utgå med visst minimibelopp. Sistnämnda bestämmelse har inte ansetts strida mot va-lagens avgiftsregler.

O.D. ägde en fastighet i Halmstads kommun. Fastigheten är ansluten till kommunens allmänna vatten- och avloppsanläggning. -- Enligt taxa för Halmstads kommuns allmänna vatten- och avloppsanläggning, vilken trätt i kraft 1.1.1974, utgår för fastighet som brukar såväl vatten- som avloppsanläggningen dels en årlig grundavgift, som till sitt belopp är beroende av kapaciteten på fastighetens vattenmätare, om minst 60 kr, dels en rörlig avgift om två kr per m³ levererat renvatten. Taxan innehåller vidare den bestämmelsen att den årliga brukningsavgiften - inklusive grundavgiften - skall utgöra minst 350 kr. -- Den fasta avgift som enligt va-taxan skall utgå för O.D:s fastighet uppgår till 60 kr. År 1974 förbrukades på fastigheten 40 m³ vatten. --- Med stöd av va-taxans föreskrift om minimiavgift påförde kommunen O.D. avgift för år 1974 med 350 kr.

O.D. väckte talan mot kommunen och yrkade fastställt att han för år 1974 inte var skyldig att erlägga brukningsavgift med annat än taxeenlig grundavgift om 60 kr jämte mängdavgift om två kr per m³ förbrukat vatten, under påståendet att en tillämpning av taxans bestämmelse om minimiavgift skulle innebära att avgiftsskyldigheten inte fördelades mellan till va-anläggningen anslutna fastigheter efter skälig och rättvis grund.

Kommunen bestred bifall till O.D:s talan.

O.D. anförde: Ifrågavarande minimiavgift motsvarar den avgift som utgår för fastighet där vattenförbrukningen uppgår till 120 m³ per år. Den brukare som nyttjar mindre vatten måste ändå betala lika stor avgift. Småförbrukare får således betala en högre avgift per m³ vatten än storförbrukare. Detta innebär en kostnadsövertäckning på småförbrukarna som inte är skälig och rättvis.

Kommunen genmälde: Det är inte lagstridigt att tillämpa minimiavgift. Syftet med denna avgift är att bereda kommunen täckning för de fasta kostnaderna för va-verksamheten, dvs. kapitaltjänstkostnader och övriga av måttliga produktionsvariationer oberoende kostnader. Bestämmelsen om minimiavgift ger en skälig och rättvis fördelning av kostnaderna mellan fastigheter av olika kategorier. Kommunens va-taxa är så konstruerad att engångsavgifterna (anläggningsavgifterna) i stort sett svarar mot genomsnittskostnaden per fastighet för det lokala rörnätet. Brukningsavgifterna skall täcka anläggningskostnaderna i övrigt samt driftskostnaderna. Omkring 85 procent av den brukningsavgift som utgår för en normal enfamiljvilla åtgår till att täcka fasta kostnader för anläggningen.

Va-nämnden yttrade:

Enligt lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar åligger det huvudman för allmän va-anläggning att låta ägaren av varje fastighet inom anläggningens verksamhetsområde bruka anläggningen om fastighetens behov av anordningar för vattenförsörjning och avlopp inte kan med större fördel tillgodoses på annat sätt än genom anläggningen. Ägare av

fastighet är i motsvarande mån skyldig att genom avgifter till huvudmannen bidra till kostnaderna för anläggningen i dess helhet. Fastigheterna emellan skall avgiftsskyldigheten fördelas efter skälig och rättvis grund.

Den skyldighet som enligt det sagda ålagts huvudmannen innebär att allmän va-anläggning måste ges sådan kapacitet att varje bruksberättigad fastighet när som helst kan nyttja anläggningen fullt ut. Mot denna bakgrund kan det inte anses oförenligt med lagens regel om avgiftsskyldighetens fördelning att av ägaren till varje fastighet för vilken avgiftsskyldighet föreligger ta ut bidrag till täckande av åtminstone de fasta kostnaderna för anläggningen oavsett i vilken omfattning anläggningen i det enskilda fallet brukas.

Den fördelning av avgiftsskyldigheten som åstadkommes vid tillämpning av regeln i kommunens va-taxa om minimiavgift kan med hänsyn till det sagda och till vad kommunen uppgivit om kostnaderna för va-verksamheten inte anses strida mot va-lagen. På grund härav kan O.D:s talan inte vinna bifall.

Va-nämnden ogillade O.D:s talan.

Beslut: 1975-12-29, BVA 58

Mål nr: VA 2/75

Litteratur: prop. 1970:118 s. 100 och 105

Bouvin-Hedman s. 141

Körlof s. 78 f